

İnsanın gelişebileceğine inanması, eksikliğine inanmasıyla mümkün. Kendini tam ve yetişkin görenin gideceği bir yol kalmamış.

Bugünlerde kendime yeni evle beraber yeni bir çalışma düzeni ayarlamaya çalışıyorum. Yaptığım işlere ne kadar zaman ayırdığımı da takip ediyorum bu arada. Akşamları 300 kelimelik yazı yazıyorum. 10-12 dakika sürüyor, sabahları da bu yazıları düzeltiyorum veyahut siliyorum. Bazı yazılar sabahları biraz daha büyümeye başlıyor. Tahminen günde yarım saatten fazla değildir buradaki yazılara tahsis ettiğim.

Programla ilgilenen olur belki: Akşamları bana *yazdıran* program şöyle:

```
.. code:: bash
```

```
#!/bin/zsh
```

```
docname=/tmp/my-new-file
```

```
WORDSIZE=300
```

```
touch $docname
```

```
while [ `wc -w "$docname" | cut -f 1 -d ' '` -le $WORDSIZE ] ; do
```

```
    input=
```

```
    vared input
```

```
    cat >> $docname <<EOF
```

```
$input
```

```
EOF
```

```
    echo "-----" >> "$docname"
```

```
    wc -w "$docname"
```

```
done
```

=zsh= kullanmak vared için lazım, bash'te read ile de olur aynısı ama vared daha iyi.

Koddan anlamayanlara, *300 kelimeyi yazmak için editör programı kullanmıyorum* demek yeterli sanırım. Editör aç kapa, sağını solunu mıncıkla derken, ne yazacağını unutuyor insan.

Şu son zamanlarda, yorgun olup da tavan seyretmediğim tüm zamanlarda bir şeyler yapıyorum. Günlerin nasıl geçtiğini anlayacak zamanım yok. Önümdeki 15 sene için yapılacak işim var muhtemelen.

Bugünlerde önceden anladığımı sandığım bazı sözlerin yeni anlamlarını da kavriyorum.

/Aldatmaya niyetlenmeyen aldatılmaz/ mesela. Önceden beri yalan söyleyen insanların yalana daha çabuk kandıklarına dair bir inancım vardı. Şimdilerde ise, aldanmanın genellikle karşılıklı olduğunu ve *dolandırıcılık* tezgahları bir tarafa, insanların birbirini aldattığı her durumda bir karşılıklı aldatma söz konusu olduğunu düşünmeye başladım.

Aldatmayla neticelenen evliliklerin öncesine bakınca, muhtemelen *-mış gibi yapılmış* ve mutluluk intibasına *oynanan* pek çok şey bulunur.

Bunun gibi bir de *akıllı düşmanın, akılsız dosttan yeğ* olduğu. Aklın düşmana *tahmin edilebilirlik* kazandırdığı için böyle söylendiğini düşünürdüm. Buna ek olarak şimdilerde akıllı düşmanın gereksiz savaşa girmeyeceğini de düşünüyorum. Akılsız dost insanı gereksiz kavgalara sokar ancak akıllı düşmanın neye ulaşmak istediğini bilirsiniz.

Matematik tarihiyle ilgili bir Mervin Bragg programı dinledim. Sanal sayılardan bahsediyorlardı. 200 yıl kadar matematikçiler arasında tartışma konusu olmuş bunlar. İhtimal hesaplarının Pascal'ının negatif sayılara bile inanmadığını hatırlıyorum. Matematik kavramlarını anlamadığımda aklıma *büyük matematikçilerin* bile, bu kavramlarda zorlandıkları geliyor. İnsanların genelinde matematiğin tartışmadan vareste olduğu gibi bir düşünce akar, halbuki onun temel kavramları da, gayet şiddetle tartışılan kavramlar ve sonucu da *işe yarayıp yaramadığı* belirliyor. Kullandığımız tüm elektronik aletlerde kompleks sayıların bir katkısı var ve artık onların gerçekliğini tartışmıyoruz.

Matematiksel mantığın temelleri, mesela, 20. yüzyılın başında hem felsefeyi, hem matematiği şöyle bir sallamıştı. Deprem o kadar büyüktü ki, tüm bilim anlayışı etkilendi.

Matematikte maksadın elindeki kavramlarla düşünmeyi öğrenmek değil, bilgi yüklenmek olduğunu sanan bir cehalet sisteminin bunu görmesini bekleyemeyiz.
